

αυτή τή δίκη; Αλλοίμονο, πλύ της σιέται και λυγίεται σαν κοκίττα, και ή κοινωνική σαπίλα που έσπασε, σαν δόνομος γιομάτος βρώμες, και μās ξεσκέπασε δικηγόρους, επιστήμονες δηλαδή, πορτιέριδες σε χαρτοπαίγνια, και δικηγόρους που γροίζον, όχι από δικαστήριο σε δικαστήριο, μη από τζόγο σε τζόγο να παίρνουν πούριτους, κι άστυφύλακες που υποστηρίζουν τους χαρτοπαίχτες, και τόσα άλλα βρώμικα πράματα που παρουσιάστηκαν, δόλογυμα μέσα στο δικαστήριο και μās φωνάζανε πως δεν πρέπει να κλαίμε μοναχά για τα πολιτικά χάλια μας, αφού έχουμε κι άλλα χάλια, τα κοινωνικά, που αγωνίζονται με δαύτα παληκαρίσια για τα πρωτάτα.

Νά κι ο Κωσταγερακάρης, το ξάφροισμα αυτηνης της σαπίλας, ο άθροπος—ας τον πούμε κ' έτσι—που λαχταρούσε να σκοτώσει κάποιον, αδιάφορο α μοναχός του ή βαλμένος, μόνο και μόνο για να κάνει το κακό,—ο Κωσταγερακάρης που ονομάζει «ΑΕΙΜΝΗΣΤΟ» τον άνθρωπο που σκοτώσε—ο Κωσταγερακάρης που χαριεντίζεται και θυμώνει κι αδιαφορεί μπροστά στο δικαστήριο οα να δικάζεται για πταίσμα, για το κλέψιμο καμιανης κότηας ή για καμιά χαστουκιά που δωσε σε λουστρο πάνου στο θυμό του—ο Κωσταγερακάρης, που, ποιός το ξέρει, μπορεί σιά κατάβαθα της βρωμερης ψυχής του να θρέφει και τή γλυκιά έλπίδα πως δε θάναυ δόσκολο να γλυτώσει και το κεφάλι του, αφού ή πόρνη Πολιτική, που βασιλεύει σ' αυτόν τον τόπο, τόσους και τόσους κακούργους κατέβασε από τήν καρμανιόλα και σε τόσους όμοιους του έδωσε τιμές κ' αξιώματα.

Όποιος μελετάει αυτή τή δίκη τα χάνει και ρωτιέται: άνθρωπινα κεφάλια πρόκειται να πέσουνε δώ, ή μουρλοί χαροκόποι, άπάνου στο μεθήςι τους, αποφασίσανε να παίξουν το δικαστήριο; Άθροποι δικάζονται δώ ή μεθησμένοι γλεντοκοπάνε;

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

έδωσε μια άπογεματινή παράσταση τή δεύτερη μέρα τώ Χριστούγεννα με το Φάουστ. τήν έδωσε για τα παιδιά και για τους εργατικούς ανθρώπους, εμπέρους, μπακάληδες, κτλ. που τα Χριστούγεννα έχουν καθισιά και μπορούνε να πάνε να ιδούν και μια παράσταση, που να μās συμπαθάνε μα θαρρούμε που αξίζει κάτι παραπάνου από τή μπουραρία κι από τήν ταβέρνα.

Το θαρρούμε μεϊς, το θαρρεί κι ο κ. Οικονόμου του Βασιλικού, μα δεν το θαρρεί έτσι, φαίνεται, κι ο κοσμάκης, γι' αυτό κ' οι θεατές στα δάχτυλα μετριούντουσαν, πανήγνα, εξήντα, το πολύ πολύ, κι όχι από τον εργατικό κόσμο, έμπορούπαλληλοι, να πούμε, έμπορομπακάληδες με τις γυναίκες και τα παιδιά τους, μα λίγα παιδάκια και λίγοι από κείνους που πηγαιίνουν και τις καθημερνές στο θέατρο.

Κρίμα να δείχνει τόση άδικαρία ο κόσμος σ' ένα τέτιο θέατρο, που μπορεί νάχει στο παθηπικό του Άρτεμισίος, Άριάνος και Πετακλήδες, έχει όμως και στο ενεργητικό του τόσα καλά πράματα, έχει κ' έναν Οικονόμου που μ' όλη τή σκλησια δουλιά του δεν μπορεί να του δώσει ζωή, αφού έχει μπροστά του ένα κοινό που δε διαφέρεται καθόλου για Τέχνη.

Δε γίνεται άλλο για να σταθεί αυτό το θέατρο—πρέπει, κοντά σ' άλλα του έξοδα, να καθιερωθή και τα θεωρικά, αφού τήχανε και οι αρχαίοι, που τους καμαρώνουμε, δα και για προγόνους μās.

Άς γραφτεί αύριο στην «Ερ. τής Κυβερ.» πως

διορίζεται ή τάδε «θεατής στο Βασ.θέατρο» μεμιστό εξήντα δραχμές το μήνα και να δείτε πως γιομίζει το θέατρο κάθε βράδι. Αλλιώςτικα του κάκου ό,τι κι αν κάνετε.

ΑΕΝ

Ξέρουμε αν έκανε καλά ή άσκημα που μίλησε στην Α. Μ. με κάποια λευτεροστομιά—μπορεί και κομμάτικη—κι αξία από τους τύπους ο Πρόεδρος τής Βουλής ξέρουμε μοναχά πως ή ψυχρολουσία του Βασιλιά με το περίφημο «Σιν Άθην», όταν ο πρόεδρος του άναφερε το συγγενολόγι του, ήταν άπαρκήτητη για τα Ρωμαίικα κεφάλια.

Ίσαμε σήμερα ραχατεύαμε κάτω από τους Προγονικούς ήσκιους κι από τα Βασιλικά συγγενολόγια. Καιρός να κουνήσουμε πιά και λίγο τα χέρια μας, δε μās τα παράλυσε δλωδιδόλου το μακροχρόνιο αυτό ραχάτι. Ναν τα κουνήσουμε ήμως όλοι: από τον πιά Άπάνου ίσαμε τον πιά κάτω.

ΑΠΟ

κάπιο επίσημο χαρτί τής Πρυτανείας που δημοσιεύτηκε στις φημερίδες μαθαίνουμε πως ο κ. Παντελίδειος διορθώθηκε και θα βραβευεί έργα γραμμένα στην καθρεύουσα και στη δημοτική γλώσσα, αποκλεινοντας μόνο όσα έργα θάναυ γραμμένα στο «Ψυχαρικόν ιδίωμα».

Αυτή, λέει, είναι ή θέληση του άγωνοθέτη και μπράβο του αφού δέχτηκε στον άγώνα του και τή δημοτική γλώσσα. Όσο για το «Ψυχαρικόν ιδίωμα», θα γελάει κάτω από τα μουστάκια του κι ο κ. Χατζηδάκης που ύπόγραφε τή δήλωση τής Πρυτανείας, αφού Ψυχαρικό ιδίωμα και Δημοτική γλώσσα είναι το ίδιο πράμα.

ΠΕΘΑΝΕ

κι ο Μακρόκης που άφορέστηκε άλλότες από τήν 'Ι. Σύνοδο για αίρετικούς και φυλακίστηκε από τήν Πολιτεία, για ναποδειχτεί ακόμα άλλη μια φορά πως στο Ρωμαίικο, μ' όλο το καμαρωμένο Σύταγμα μας, έλευτερία Σκέψης δεν ύπάρχει.

Όστε όπαδοί του είμαστε, ούτε στην εκκλησιά του πατήσαμε ποτέ. Δεν παύει όμως ναυαι για μās σεβαστός ο Μακρόκης, αφού άφιέρωσε δλάκαιρη τή ζωή του σε μια 'Ιδέα, πολέμησε γι' αυτήν, ύπόφερε και τής στάθηκε πιστός ίσαμε τή στερήν ή του πνοή.

Τέτιοι άνθρωποι, σ' όποιο μέρος τής γής κι ά ζούν, είναι σεβαστοί. Στην Ελλάδα, ακόμα περισσότερο, γιατί έδω σά να μην το καλονιώσαμε ακόμα τί πάει να πεί άγώνας και θυσιές για 'Ιδέα.

ΜΕ

το φύλλο αυτό ο «Νουμάς» μπαίνει στον τέταρτο χρόνο του. Ένα ψηφί θαλλάζει πάνου στον τίτλο, το «Χρόνος Γ'» θα γίνει «Χρόνος Δ'», μα το ψηφί αυτό είναι τόσο φλύαρο που θα μπορούσε να σάς κουβεντιάζει ώρες και μέρες για χίλια δυο πράματα, και καλά και κακά. Όποιος δε βαριέται τή φλυαρία, ας ξεφυλλίσει τους τρεις τόμους του «Νουμά» και θαν τάκουσει όλα.

Ο «Νουμάς» αφού εύχαριστήσει όλους τους εργατές, μεγάλους και μικρούς, τής 'Ιδέας που τονέ βοηθήσανε να διαβεί και τον τρίτο χρόνο του κι αφού εύχηθεί σ' όλους τους συνεργάτες του κι αναγνώστες του ευτυχισμένο τον καινούριο χρόνο, ένα μονάχα έχει να σάς πει και να σάς το βεβαιώσει, πως όση

δουλιά έγινε μέσα στα τρία περασμένα χρόνια άντι να τον ξιππάξει, το εναντίς τονε σπρώχνει ναυασκομπώσει περισσότερο τα χέρια του και να δείξει στο μέλλο σημαντικώτερη δουλιά, άφιερώνοντας περασμένα και μελλούμενα στην ΙΔΕΑ και στο μεγάλο τον άντιπρόσωπό της, τον ΨΥΧΑΡΗ.

ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Έπαίρναν το τσάι τους αυτό σ' άπόγεμα στην τραπεζάρια και μιλούσανε για μια καινούρια πρόσκληση, που είχανε λάβει αυτή τή στιγμή για ένα χορό στο προξένου τής Άγγλίας, που θα γενόντανε κατόπι από όχτω μέρες για τους Άγγλους άξιωματικούς με τήν εύκαιρία του άγγλικού στόλου, που θάρχόνταν στους Κορφοίς.

— «Σήμερα το πρωί ήμουν με τον Προξένου, είπε κείνος, ένας νέος τριαντατεσσάρων ως τριανταπέντε χρόνων, και δυο τρεις φορές μου είπε να μη λείψουμε. Φαίνεται, που πολύ επίθυμει νάχη και πολλούς ντόπιους στο χορό του».

— «Και πολύ φυσικό, άπάντησε κείνη, μια όμορφη γυναίκα αρκετά νεώτερή του, γιατί χωρίς τους ντόπιους, αδύνατο να διασκεδάσουν οι ξένοι».

— «Χωρίς άλλο να φορέσης μια από τις καλύτερες τουαλέττες σου, πρέπει να κάρης φιγούρα», είπε κείνος κοιτάζοντας γλυκά τή γυναίκα του.

— «Από τις καλύτερες; ναί, είπε κείνη σκεφτικιά, αλλά καμιά δεν είναι κατάλληλη για μια τέτια περίπτωση».

— «Και γιατί;»

— «Μα γιατί όλες τις φόρεςα από δυο και τρεις φορές και δεν είναι πιά φρέσκες».

— «Έπρεπε τότες να κάμης μια καινούρια, άλλ' αυτές τις ήμέρες δυσκολεύουμαι, χρυσή μου, έκαναμε τόσα έξοδα! συ το ξέρεις, και δεν μπορούμε να διαθέσουμε. Κρίμα! Και τήν κοίταζε με βλέμμα που έδειχνε τον πόνο που αίστανόντανε για τήν άρνησή του. Ήτανε μονάχα τέσσερα χρόνια παντρεμένοι, νέοι κ' οι δυο με καλό χαρακτήρα, τα ίδια γούστα, πικρόν τις ίδιες ιδέες κι άγαπούσανε πολύ. Ο ένας προσπαθούσε πάντα να εύχαριστήση τον άλλον και γι' αυτό ή άδυναμία του να ικανοποιήση έναν πόθο τής γυναικός του τον στενοχωρούσε. Άλλά και πως να γίνει; Έμεινανε λίγη ώρα σιωπηλοί, κείνη τουθάζε για δεύτερη φορά τσάι στο φλυτζάνι του, αλλά φαινότανε, πως κ' εκείνης ή σκέψη έτρεχε άλλο».

— «Και πάλι αν ήθελες, είπε κείνος έπειτ' από δυο-τρία δευτερόλεπτα, ή εΐταν εύκολο».

— «Πώς;»

— «Νά μ' άφήτης να κάμω αυτήν τή κατάσκεση του Προβατά. Το ξέρεις, που αν δεν τήν έκαμα έδω και τέσσερεις μέρες που ήθελα, ή αιτία εΐταν σΐ, σΐ δε μ' άφηνες, κι' αφού είχανε τήν τύχη να τους προστατεύη ή γυναικούλα μου...»

— «Κ' είχα δικιο, τους καθημένους! Άν δεν έρχόμουνα στο χωριό φέτες και δεν είξερα τή φτώχεια τους, καλά, τώρα ήμους που ξέρω βρισκω, πως είναι άδικο να πάρουμε το ψωμί από το στομα των παιδιών του».

— «Κ' έτσι τους συνήθες να μη πλερώνουν ποτέ και τελειώνει, που ήμεις μένομε χωρίς χτηματική περιουσία» και για να φανή λιγώτερο σοβαρή αυτ' ή παρατήρησή του, σηκώθηκε, πήρε στα δυο